

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **O.**, zastúpenej JUDr. O., advokátom so sídlom v P., proti žalovanému **J.**, bývajúcemu v P., zastúpenému JUDr. L., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 7 059,52 € (212 675 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 35 C 154/1999, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. júna 2007, sp. zn. 4 Co 142/2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 1. júla 2004, č.k. 35 C 154/1999-165 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 212 675 Sk titulom úrokov z omeškania (§ 369 ods. 1 v spojení s § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka) so zaplatením kúpnej ceny za nehnuteľnosti v katastrálnom území H. za obdobie od 26. apríla 1992 do 9. júna 1992 a za hnutel'né veci (zariadenie hotela) za obdobie od 25. apríla 1992 do 9. júna 1992. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania. Zmluvný vzťah účastníkov konania kvalifikoval ako obchodnoprávny, nakoľko kúpne zmluvy uzatváral žalovaný ako podnikateľ a v predmetných nehnuteľnostiach prevádzkoval podnikateľskú činnosť. Prihliadol tiež na skutočnosť, že žalovaný čiastočným plnením uznal svoj záväzok voči žalobcovi (§ 323 ods. 2 v spojení s § 407 ods. 2 a 3 Obchodného zákonníka). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. júna 2007, sp. zn. 4 Co 142/2006 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia vyslovil, že kúpne zmluvy majú vzhľadom k ich predmetu náležitosti zmlúv o predaji podniku, preto je potrebné posudzovať omeškanie žalovaného podľa ustanovení Obchodného zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Jeho prípustnosť odôvodnil diformitou (obsahovou rozdielnosťou) rozsudkov prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré rozdielne určili úroky z omeškania, čím právny vzťah účastníkov konania upravili odlišne. Odvolací súd však svoj záver (ohľadne doby omeškania) nepremietol do rozhodovania o výške úrokov. Tiež namietal, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnemu zisteniu ohľadom podnikania žalovaného, v dôsledku ktorého posúdil jeho omeškanie podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Záver odvolacieho súdu, že kúpna zmluva (zrejme obe kúpne zmluvy) má charakter zmluvy o predaji podniku, označil dovolateľ za nesprávny a zmätočný, nakoľko zmluvou sa prevádzal len hnutel'ný a nehnuteľný majetok, nie aj práva a záväzky predávajúceho (žalobcu). Viackrát zdôraznil, že vzájomný zmluvný vzťah sa mal riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku upravuje § 238 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti

rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba súdy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituuujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov.

Tvrdenie dovolateľa o rozdielnosti rozsudkov prvostupňového a odvolacieho súdu nie je opodstatnené. Z odôvodnení rozsudkov je zrejmé, že súd prvého stupňa i odvolací súd sa pri rozhodovaní riadili tými istými ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 323 ods. 2, § 407, § 365, § 369 a § 502) a dobu omeškania so zaplatením kúpnej ceny, ako aj výšku úrokov z omeškania posúdili rovnako (porovnaj prvý odsek piatej strany rozsudku súdu prvého stupňa a prvý odsek štvrtej strany rozsudku odvolacieho súdu). Odôvodnenie obchodnoprávneho charakteru vzťahu účastníkov ustanovením § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka súdom prvého stupňa, a ustanovením § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka odvolacím súdom, je len rozdielnym právnym posúdením, ktoré na obsah práv a povinností účastníkov nemalo žiadny vplyv.

Dovolanie žalovaného teda podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné nie je. Keďže dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval (teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil) a dovolanie nesmeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého by odvolací súd prípustnosť dovolania vyslovil (§ 238 ods. 2 a 3 O.s.p.), prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z týchto ustanovení.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Uvedené vady konania neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Dovolanie preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolateľ namietal, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá. Nesprávne hodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolanie je tiež odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) prvostupňovým i odvolacím súdom. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie nie je v prejednávanej veci procesne prípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. februára 2009

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková